

תלמודו בידו

דף כז עמוד א

- [א] האם שופר המצופה זהב כשר לתקיעה, ומדוע ?
- [ב] כיצד תקעו במקדש בחצוצרות יחד עם שופר, והרי אין אדם יכול לשמוע שני קולות יחד ?
- [ג] מדוע השופר של תעניות היה מצופה כסף ולא זהב ?
- [ד] האם מחוץ למקדש תוקעים בשופר יחד עם חצוצרות ?
- [ה] האם בנוסח של ברכת זכרונות אומרים "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון" ?

- [א] מצופה במקום הנחת פה, או מבפנים, ואפילו מבחוץ אלא שנשתנה קולו מכמות שהיה לפני הציפוי, פסול. שאינו תוקע בשופר אלא בזהב.
- [ב] מסקנה: תקיעת שופר חביבה לאדם, ונותן דעתו לכך, ויכול לשמוע כמה קולות יחד. וכן עשרה הקוראים הלל או מגילה יחד, השומע יוצא ידי חובתו. כיון שמרוב החביבות נותן דעתו לשמוע אחד מהם. הוה אמינא: לאחר שסיימו החצוצרות לתקוע האריכו בתקיעת השופר. והגמרא דוחה, שהרי צריך לשמוע את תחילת התקיעה (וגם את סופה). והטעם שהאריכו בשופר, כדי לידע שמצות היום היא בשופר.
- [ג] 1. כי כל הנעשה לצורך קריאת העם להיאסף [כגון החצוצרות] נעשה משל כסף. 2. התורה חסה על ממונם של ישראל. ואף על פי כן של ראש השנה היה מצופה זהב, מפני כבוד יום טוב.
- [ד] אין נוהגים לתקוע בחצוצרות ובשופר יחדיו אלא בשערי מזרח ובהר הבית. כלומר: 1. שערי מזרח שבהר הבית. 2. בעזרת נשים, וגם בהר הבית.
- [ה] בראש השנה: לר' אליעזר אומרים, שסובר שבתשרי נברא העולם. לר' יהושע אין אומרים, שסובר שבניסן נברא העולם. **כיוכל** [כיום הכיפורים]: אף שאומרים מלכויות, זכרונות ושופרות, מדלגים מילים אלו.